

ראובן הימן ז"ל

בן מרים ושאל ז"ל

נולד: ד' טבת ה'תשנ"ו - 8/12/1945

נפטר: י"א חשוון ה'תשנ"ז - 24/10/1996

ראובן - הילד השלישי בין ילדיהם של מרים ושאל (זלי) הימן. אחרי אפרים ודורית, ולפני שלומית הצעירה ביותר.

ראובן נולד לפני כמעט 51 שנה. כילד עם שאר ילדי הקיבוץ. כאן באשדות גדל והתחנך, עבר את כל השלבים מבית-התינוקות לפעוטון ולגן, אח"כ לבית-הספר, לתיכון ולצבא, כמו כולם. ובכל זאת אחר ומיוחד! פעיל, מוכשר, רגיש. בכתה ז' בהצגת הסיום של שנת ה"בר-מצוה", אני זוכרת את ראובן במרכז הבמה ובמרכז החצגה, משחק בכשרון רב.

אח"כ כנער בחברת-הילדים הוא מוצא לו אפיקי ביטוי נוספים, הוא אוהב לשיר במקלה, הוא כותב שירים. נבחר לוועדת העלון "ניבים" (עלון חברת-הילדים, הזכור לטוב). הוא משלב את אהבת הטיולים שלו, עם החוש הטכני המפותח ולוקח אחריות על הציוד למחנות וטיולים. בקיצור: מוערך, חביב ואהוב על חבריו.

אחרי השרות הצבאי, הוא חוזר לקבוץ - כמו כולם, ועובד במרץ בבננות - כמו כולם. ובסתר כותב שירים המתפרסמים מדי פעם בעלון הקיבוץ. כמו כולם - הוא מגויס כאשר פורצת מלחמת ששת הימים וחוזר הביתה בשלום... ואז פורצת מלחמת-החתשה בגבולנו, ובה נהרג חברו הטוב, בן כתתו חנן לרנר ז"ל - בתוך שדותינו בין חלקות מטעי הבננות. ראובן מזועזע, חלב בוכה והדמעות ממאנות לצאת, והוא כותב שיר לזכר חנן. ראובן תורם במרץ גם מחוץ לשעות העבודה הרגילות. הוא מדריך בתנועה, ומתחנך הוא שוב חוזר לבננות. ואחר-כך מדריך ומקשר של קבוצות בני-נוער, שבאים אלינו במסגרת "השרות הלאומי". הוא עובר לעבוד בענף הנחגות מעל-גבי המשאיות הכבדות.

בקיץ 1978, הוא פוגש את מיקי ב"נופש רווקים" (כן, היה פעם דבר נפלא כזה).

מיקי שחתחנכה בגשר, עוברת אלינו, ובל"ג בעומר 1979 הם נישאים במזל-טוב.

האושר כמעט מושלם, אלא שמשחו מתחיל להעיב ולהקדיר את שמי הזוג הצעיר. ראובן מתאשפז לצורך בדיקות, בהם מתגלה בעיה חמורה בכליותיו. בעיה שהולכת ומחמירה עם השנים.

בינתיים הוא עובר לעבוד בעבודות קלות יותר. אך ממשיך ונותן את חלקו בסידור-עבודה ובסידור-הרכב, בתורנות עבודה בחדר-האוכל. וחוץ מכתובת שירים יש לו עוד תחביבים: הוא לומד צילום במכללה, פותר חידונים וזוכה בפרסים, נגריית חובבים. מכחן כסגן הרב"ש ועובד ב"לוג".

בסתו 1982 הוא חובק את נדב - בנו בכורו, שנתיים אחר-כך גם את נצר - בנו השני. וב-1987 שנה ברוכה מאוד לכל הדעות, יולדת מיקי בשלישית את בתם נוי, וראובן מצליח להוציא לאור העולם את הקובץ הראשון של שיריו, בתוך ספר הנקרא "במרוחק" (בתוספת איוריה הנפלאים של ברכה פונדק) והוא מאושר... הוא כותב לעלון, ומראיין, כואב את חיסולה של פינת-החי, ועל-כך שאין לנו אולם-ספורט ראוי לשמו, ועל העדר מתקן לאופניים ע"י חדר-האוכל, מרכז את ענף החובלה. ובתוך כל זה, הוא נושא בסבלו הפרטי, ניתוח ונסיעות בכל יומיים לבית-החולים, וממתין בקוצר-רוח כ-8 שנים בתור להשתלת כליה.

וחנה היום המאושר מגיע...וב"תל-השומר" נערך הניתוח שיגאל אותו סוף-סוף מהתלות בבית-החולים. הניתוח מצליח, השמחה רבה, התקווה לחיים טובים ומאושרים יותר זורחת וזוהרת... והנה הוא כבר בבית, נוסע ב"קלנועית" וקולו המזמר משתפך בשמחה על המדרכות. הילדים והאשה, האחים וכל המשפחה עם כל החברים, שמחים ומאושרים יחד עמו. ו...הופ...תקלה...שנים רבות מדי של ציפיה ומתח עטוף בעשן חסיגריות, עושות את שלהן...והכל נגמר...שבועיים של אושר קצר שנגמר בפתאומיות... ומה אנחנו יכולים בכלל לומר לך מיקי, שהיית וראית אותו בסיבלו, שעשית ככל יכולתך להקל עליו...חזקי ואמצי, ושיחיה לך רק טוב, והרבה כוח לגדל את 3 ילדיכם: נדב, נצר ונוי. לאח אפרים, לאחיות דורית ושלומית, לגיסה ולגיסים ולכל המשפחה המורחבת - לזכור, שהיו לראובן שבועיים של אושר ותקוה, ושוף-סוף תמו סיבלותיו.

חבל, כל-כך חבל לנו, לכולנו, שכך הסתיימו חיידך, בדיוק באותו יום בו נרצה יצחק רבין ז"ל ואתה ביכית את מותו וכתבת שיר לזכרו לפני שנה בדיוק...

נזכור אותך, באהבה, ראובן!

עמליה ד.

י"א חשוון ה'תשנ"ז